

בזמנים ההם נהוג היה שכאשר בחור יפני מתבגר, הוא עוזב את ביתו ויוצא לחפש הרפתקאות. לפעמים נפגשו שנים כאלה והתחרו ביניהם או התאבקו בידידות, כדי להוכיח מי מהם חזק יותר, אך לפעמים השני היה שודד, ואז המאבק נעשה רציני.

יום אחד נער צעיר יצא מכפרו, עם החלטה לא לחזור הביתה עד שלא יבצע מעשה גדול, ושמו יתפרסם ברבים. אך הרפתקאות לא הזדמנו לו והוא נדד זמן רב בלי לפגוש ענקים אדירים או גברות במצוקה.

בסוף ראה במרחק הר פראי, מכוסה ביער עבות וחשב ששם יוכל למצוא את מטרתו. לכן שם את צעדיו בדרך שהובילה למקום הזה. הוא נתקל בקשיים רבים, סלעים עליהם היה

צריך לטפס, קבוצות שיחים קוצניים דרכם היה עליו לעבור וכל זה גרם ללבו לדפוק חזק יותר בצפיה להרפתקה, כי היה בחור אמיץ באמת. עבר ביער במשך כל היום והתברר לו שתעה ולא מצא דרך לצאת. לכן החליט ללון שם. תחילה לא ראה כל מקום בו יוכל למצוא מחסה ללילה עד מצא בית תפילה קטן ברחבת יער. הוא מיהר להכנס, התכרבל בפינה חמה ונרדם.

תחילה יער היה שקט כולו, אך בחצות נשמע רעש אדיר והצעיר, למרות עייפותו, התעורר מיד. הוא הציץ בזהירות בין עמודי המבנה וראה קבוצה של חתולים מבחילים שרקדו במרץ תוך זעקות זוועה. הירח המלא האיר את כל המחזה הזה והלוחם הצעיר הביט בשקט, כדי לא להתגלות. אחרי זמן מה נדמה היה לו שבצעקות של החתולים הבחין במילים "אל תספרו לשיפפאטריו! שמרו סוד! אל תספרו לשיפפאטריו!" כאשר שעת חצות עברה כל החתולים נעלמו והצעיר נשאר

לבדו. עייף מהדרך ומרוגש ממה שראה
ושמע, נפל על מצע קש ונרדם.

כשהתעורר בבוקר הרגיש רעב והתחיל
לחשוב איך להשיג דבר מה לאכול. הוא קם,
יצא החוצה והתחיל ללכת ביער. למזלו כעבור
זמן קצר מצא שביל צר ועליו עקבות אדם.
בהמשך השביל ראה כמה בקתות מפוזרות
בשטח ואחריהן גם כפר. הוא שמח לראות
זאת ומיהר להגיע לכפר אך בדרך שמע קולה
של אישה, היוצא מאחת הבקתות, בוכה
והמתחננת לעזרה. למשמע קול זה הוא שכח
את רעבונו והלך לגוון הבקתה ממנה יצאו
הקולות, כדי לבדוק מה קרה. אך כאשר שאל
אנשים בדרך הם רק נענעו בראשיהם ואמרו
שהוא לא יוכל לעזור, כי הצער נגרם על ידי
רוח ההר. רוח זה דורש שיספקו לו אישה
צעירה מדי שנה, כדי שיאכל אותה.
"מחר" אמרו "היצור הנורא הזה יבוא לקבל
את הארוחה שלו, והבכי ששמעת הוא של
הנערה שעליה נפל הגורל."

כשהלוחם הצעיר שאל האם יקחו את הנערה
ישר מביתה הסבירו לו שהיא תובא לבית
התפילה הקטן שביער, בארגז שהוכן במיוחד
עבורה שבו יסגרו אותה.

הלוחם הצעיר החליט להציל את הצעירה
מגורלה הנורא. הדברים על בית התפילה
הזכירו לו את המחזה שראה בלילה. "מי זה
שיפפאטריו?" שאל "מי יכול לאמר לי?"
האנשים צחקו משאלתו שראו בה חוסר כל
תועלת. "שיפפאטריו הוא כלב גדול השייך
לשומר ראש של הנסיך שלנו, והוא חי לא
רחוק מכאן."

הצעיר לא צחק אלא הלך ישר לבעל הכלב
וביקש להשאיל לו אותו ללילה אחד. בעליו של
שיפפאטריו לא רצה תחילה לתת את כלבו
בידי אדם זר, אך הסכים בסוף. הבחור הצעיר
לקח את הכלב איתו והבטיח להחזירו
למחרת.

אזי הלך לבקתה בה חיו הוריה של הנערה
וביקש מהם להסתיר אותה היטב בארון. אחר
כל לקח את שיפפאטריו ושם אותו בארגז

המיועד לנערה. הוא ידע שבערב הארגז יובא
לבית התפילה ולכן בעצמו הלך לשם,
הסתתר והמתין. בחצות הופיעו שוב
החתולים, סובבו את המבנה ורקדו וזעקו. אך
הפעם היה ביניהם חתול שחור, גדול במיוחד,
מפלצת ממש, והצעיר ניחש שזהו הרוח של
ההר. החתול המפלצתי הביט סביב ועיניו
הבריקו כשראה את הארגז. הוא קפץ גבוה
באוויר משמחה ואז, בקריאות צהלה, התחיל
לשלוף את מסמרי המכסה.
אך במקום ששיניו ינעצו בצווארה של נערה
שיני שיפפאטריו ננעצו בצוואר שלו. הלוחם
הצעיר רץ מהר ובמכת חרב כרת את ראשו
של המפלץ. החתולים האחרים הופתעו כל כך
שנעמדו במקומותיהם והבחור הצעיר יחד עם
שיפפאטריו הרגו עוד רבים מהם לפני
שהספיקו לברוח.
עם שחר הכלב האמיץ הוחזר לבעליו ומאז
נערו הכפר חיו בבטחה.
מדי שנה הכפר ערך מסיבה לזכרו של
שיפפאטריו והלוחם הצעיר.